

איך דג שחה באוויר וארנבת במים.

פעם חיו איש ואישה בכפר קטן. הם יכלו להיות מאושרים אילו האישה יכלה להימנע מקשקוש יתר בזמן לא נכון. אך כל שקרה בבית וכל שבעלה סיפר כשחזר הביתה מעבודה סופר על ידה לנשי הכפר, וסיפורים אלה חזרו על עצמם ובדרך עברו שינויים ובסוף האנשים באו בטענות ואפילו הרביצו מכות לאיש.

יום אחד האיש נסע דרך יער ובדרך ירד מהעגלה והלך לצדה. פתאום הרגיש שרגלו שוקעת באדמה רכה.

"מה זה יכול להיות?" חשב "ננסה לחפור ולראות."

הוא חפר וחפר באותו המקום עד שמצא כלי חרס מלא זהב וכסף.

"איזה מזל" חשב "אילו רק יכולתי לקחת את האוצר אלי הביתה, אך הרי לא אוכל להסתירו בפני האישה, וכשהיא תדע הרי מיד יידע כל הכפר ואני עלול להיקלע לצרות."

הוא התיישב במקום וחשב זמן מה עד שמצא פתרון. הוא כיסה את האוצר באדמה, שם על המקום זרדים ונסע העירה ושם קנה בשוק קרפיון

חי וארנבת חיה.

אזי חזר ליער ותלה את הקרפיון בצמרת עץ ואת הארנבת שם ברשת והניח בתוך נחל קטן, בלי להתחשב בכך שלארנבת לא יהיה נעים במקום רטוב כזה.

אחרי כן עלה על העגלה ונסע הביתה.

"אישה!" קרא ברגע שנכנס "אין לך מושג איזה מזל יש לנו!"

"מה? מה קרה אישי? ספר לי מיד."

"לא, לא, את תספרי זאת לכולם."

"אני? איך תוכל לומר דבר כזה. תתבייש, אם תרצה אשבע.."

"טוב, אם את באמת רוצה הרי שמעי."

והוא לחש לה לאוזן "מצאתי ביער כלי חרס מלא כסף וזהב! אבל אף מילה!"

"אז למה לא הבאת אותו זה הביתה?"

"כי אנחנו צריכים ללכת לשם שנינו ולהביא זאת ביחד."

והם נסעו ליער. בדרך אמר האיש "איזה דברים מוזרים שמעתי בעיר! הרי רק אתמול אמרו לי

שלאחרונה דגים חיים בצמרות עצים וחיות בר

אחדות שוחות במים! אכן, השתנו הזמנים!"

"אתה לא שפוי, בעלי! וי, וי, איזה שטויות יכולים

לספר אנשים!"

"שטויות? הנה, הביטי שם, למעלה. האם זה לא

דג, קרפיון של ממש שיושב על העץ."

"אלוהים! איך הגיע דג לצמרת עץ? זה באמת

קרפיון, אני רואה. הייתכן ומה שאומרים אנשים זו

אמת?"

אבל האיש רק נענע בראשו, פער את פיו והסתכל

כאילו לא יכול להאמין למראה עיניו.

"מה אתה מסתכל בלי לזוז, טיפש" אמרה האישה

"מהר, עלה על העץ ותוריד את הדג. נוכל לבשל

אותו לארוחת ערב."

האיש עלה על העץ, הוריד את הקרפיון והם

המשיכו בדרכם. כשעברו ליד הנחל הוא עצר שוב.

"מה קרה עכשיו?" שאלה האישה באי-סבלנות

"המשיך לנסוע."

"אבל ראיתי משהו מתנועע שם במים. אלך ואראה

מה זה."

הוא רץ לנחל וכשהביט פנימה קרא לאישתו.

"הביטי! איזה יצור מוזר בעל ארבע רגליים שם

ברשת. אני חושב שזו ארנבת."

"מה? איך? איך נתפסה ארנבת ברשת? זו באמת

ארנבת, אל תאמר שלא! כנראה אנשים אמרו

אמת."

אך בעלה שוב נענע בראשו כאילו לא מאמין

לעיניו.

"למה תעמוד כך, טיפש" קראה היא "קח את

הארנבת. ארנבת שמנה כזו היא בדיוק מה שנחוץ

לארוחת צהריים שלנו."

האיש לקח את הארנבת והמשיך למקום בו הוטמן

האוצר. הם הזיזו את הזרדים, חפרו והוציאו את

החרס וחזרו איתו הביתה.

עכשיו היה להם מספיק כסף ויכלו לחיות בנחת.

אך האישה התנהגה בטיפשות. היא הזמינה

אנשים לארוחות, האכילה אותם בשפע עד

שבעלה התעצבן. הוא ניסה לשכנע אותה שלא

תנהג כך, אבל היא לא שמעה בקולו.

"אל תטיף לי מוסר" אמרה "מצאנו את האוצר

ביחד וביחד נהנה ממנו."

בסוף אמר לה הבעל "את יכולה לעשות מה שאת

רוצה, אבל לא תקבלי ממני אף פרוטה יותר."

האישה כעסה מאוד. "אתה רוצה להוציא את כל

הכסף רק על עצמך! אבל חכה ותראה מה

אעשה."

היא הלכה העירה למושל והתלוננה על בעלה.

"אדוני, הגן עלי בפני בעלי. מאז שמצא את האוצר

הוא משתולל. רק אוכל ושותה, לא רוצה לעבוד

ושומר את כל הכסף רק לעצמו."
המושל שמע את דברי האישה ואמר למזכיר שלו
לבדוק את הנושא. המזכיר אסף את אנשי
המועצה וביחד הם הלכו לבית האיש.
"המושל מצווה שתעביר לו את כל האוצר
שמצאת" אמר המזכיר.
האיש נענע בראשו ושאל "איזה אוצר? אינני יודע
כלום על אוצר כלשהו."
"איך זה? האישה התלוננה. אל תשקר לנו. אם לא
לחזיר את הכסף נביא אותך לבית משפט."
"סליחה, אדוני, אבל על איזה אוצר מדובר?
אישתי בוודאי חלמה על כך, ואתם רבותיי
הקשבתם לקשקוש שלה."
"שטויות" קראה האישה "סיר מלא כסף וזהב זה
לא אוצר?"
"את יצאת מדעתך, אישתי היקרה. סלח לי אדוני.
שאל אותה איך קרה הדבר ואם היא תשכנע
אותכם, אני מוכן לעמוד למשפט."
"זה קרה כך, אדוני המזכיר" קראה האישה "נסענו
דרך היער וראינו קרפיון שעף על העץ."
"מה? קרפיון?" קרא המזכיר "את מתבדחת?"
"אני לא מתבדחת אדוני. אני מספרת את האמת
לאמיתה."

"עכשיו אתם רואים, רבותיי איך ניתן להאמין
לקשקושים שלה?"
"קשקושים?! באמת! אולי שכחת שמצאנו גם
ארנבת שוחה בנחל?"
כולם פרצו בצחוק גדול ואפילו המזכיר חייך וליטף
את זקנו, והבעל אמר "בואי אישתי. כולם צוחקים
ממך. אתם רואים רבותיי שלא ניתן להאמין לה."
"אכן, כך" אמרו אנשי המועצה "זו הפעם
הראשונה ששמענו על דגים שחיים בצמרות
העצים."
המזכיר ואנשי המועצה חזרו העירה. מהאישה
צחקו בכל הכפר ומאז היא שמרה היטב על לשונה
וגם שמעה בקול בעלה. אך זה רכש סחורות
בחלק מהאוצר ועבר לעיר, שם פתח עסק מצליח
וחי שבשקט ובשלווה עד סוף ימיו.